Solteizm

Solarny - Panteizm

Miłość
Wewnętrzna Siła
Kreatywność

WYZNAWCY
SŁOŃCA

Jak według Kościoła Wyznawców Słońca powstał wszechświat? Jaką rolę odegrało w tym Słońce?

W Solteizmie (Solarnym Panteizmie) wierzymy, że u początków istnienia była Boska Cząsteczka – Odwieczna i Nieskończona Energia, która stanowi podstawę wszystkiego: narodzin i rozwoju Wszechświata, materii i świadomości. Energia ta nie zna początku ani końca, jest źródłem stwarzania i przemiany.

Słońce i inne gwiazdy, tkając gwiazdozbiory i układy słoneczne, są przekaźnikami tej Energii. To przez nie Boska Siła objawia się w materii, dając światło, ciepło i życie. Bez niej nie wyrosłaby żadna roślina, nie narodziłoby się żadne stworzenie. Słońce jest najsilniejszą emanacją Boskiej Energii, ponieważ niesie światło, nadzieję i rytm, który podtrzymuje istnienie.

Kult Słońca towarzyszy ludzkości od najdawniejszych czasów. Narodził się z intuicyjnej, głębokiej potrzeby duchowej. Dla współczesnego ruchu Wyznawców Słońca pozostaje ono najwyższym symbolem Życia, Energii, Siły i Mądrości. Jest naszym Przewodnim Światłem i nieustannym przypomnieniem o jedności z Naturą oraz o naszej zależności od niej.

Boska Energia na Ziemi objawia się także w postaci Żywiołów: Wody, Powietrza i Ziemi. Każdy z nich jest potężny, nieokiełznany i zdolny zarówno do kreacji, jak i do zniszczenia. Razem z Ogniem Słońca tworzą one doskonałą równowagę i harmonię, w której człowiek jest zanurzony.

My, Wyznawcy Słońca, wierzymy, że sami jesteśmy nosicielami tej Energii. Jesteśmy powołani do współtworzenia poprzez Kreatywność, Wewnętrzną Siłę i Miłość. Wszystko w świecie jest Dynamicznym Stawaniem Się – od narodzin kosmosu po naszą własną drogę duchową.

Luny i Solowie – duchowni Wyznawców Słońca – poprzez praktyki duchowe uczą się asymilować i integrować z Boską Energią, dostrajając się do Żywiołów, aż stają się ich ucieleśnieniem. W ten sposób otwierają kanał, połączenie z Boską Cząsteczką, ze Źródłem.

Naszą misją jest również integracja nauki i wiary. Z uwagą śledzimy odkrycia naukowe, szczególnie w dziedzinie astrofizyki i fizyki kwantowej, które pozwalają nam głębiej rozumieć rzeczywistość. Nauka jest naszym sprzymierzeńcem, ponieważ każde nowe odkrycie ukazuje kolejne oblicze Boskiej Energii, w której jesteśmy zanurzeni.

Wierzymy, że relacja z Absolutem jest zawsze indywidualna i intymna. Nasze nauki i wspólnota mają inspirować, wspierać osobistą drogę rozwoju duchowego, budzić pytania i wzmacniać pewność sensu istnienia.

Co stanie się, gdy Słońce zgaśnie? Czy wierni zostaną zbawieni, a jeśli tak, to w jaki sposób? Jak wygląda "życie po życiu" w tej religii?

Nie martwimy się tym co się stanie gdy Słońce zgaśnie, gdyż Słońce jest pośrednikiem i przedstawicielem Boskiej Kosmicznej Energii, która sama w sobie nigdy nie zniknie.

Kiedy zgaśnie Słońce, znane nam życie na ziemi w obecnej formie najprawdopodobniej przestanie istnieć albo ulegnie krytycznej transformacji. Tutaj faktycznie wchodzimy w kwestię życia wiecznego, zwanego „życiem po życiu”. Wierzymy, że każdy z nas posiada w sobie Wieczny Kosmiczny Pierwiastek, który jest nieśmiertelny czy nieskończony i zawiera elementy świadomości. Energia nie znika tylko się przekształca. Jesteśmy energią i jest w nas wieczność.

Nie mamy wierzenia o zbawieniu, natomiast mamy świadomość, że im więcej dobra i solteistycznych wartości przekażemy w świecie doczesnym, tym wyższy zajmiemy poziom w przestrzeni astralnej. Dlatego tak ważna jest misja i życie w duchu Solteizmu w doczesności. Z doświadczenia wiemy, że wysłana energia do nas wraca, jeśli nie teraz, to w innych pokoleniach czy wcieleniach. Niewykluczone zatem, że nasza Energia powróci na ziemski padół.

Nie przesądzamy o dalszej formie pielgrzymki. Dopuszczamy koncepcję reinkarnacji, istnienia w przestrzeni kosmicznej czy przejścia do innych wymiarów. Integrujemy wiele tradycji. Wieczność jest w nas, a my w wieczności. Nie zamykamy się na jedną możliwość życia po życiu, ponieważ nasza relacja z Absolutem jest zawsze indywidualna, i taką jest też nasza Wieczność.

Co jest uważane za grzech w oczach Słońca? Czy można go odpokutować i w jaki sposób? Jaką rolę odgrywa w tym światło i cień?

W Solteizmie nie istnieje pojęcie grzechu pierworodnego, ani grzechu, który wymagałby odpokutowania przed Słońcem, czy rozgrzeszenia udzielanego przez Lunę lub Sola. Nie wierzymy w winę dziedziczoną, lecz w odpowiedzialność osobistą i w prawo przyczyny i skutku. To, co człowiek czyni na Ziemi – w myśli, słowie i czynie – znajduje swoje odbicie w przestrzeni i w czasie. Każdy czyn powraca, w takiej czy innej formie, w obecnym życiu albo w kolejnych wcieleniach.

Jeśli dusza przeczuwa, że mogła postąpić bardziej zgodnie ze swoim Sercem i Prawdą, niech nie lęka się spojrzeć w lustro i uznać swój błąd. Każda szczera próba naprawy, każda decyzja podjęta z Miłością i Siłą Wewnętrzną przynosi rozgrzeszenie – nie z zewnątrz, lecz od samego siebie, od Absolutu, od wspólnoty i od Natury. W ten sposób odzyskujemy wewnętrzny pokój i przywracamy harmonię w kręgu istnienia.

Nasza duchowość uczy, że Dobro i Zło wyrastają z jednego Źródła. W jednych sytuacjach stają się obszarem naszej odpowiedzialności, w innych – doświadczeniem i wyzwaniem, które prowadzi do wzrastania. Odpowiedzialność oznacza dla nas zdolność świadomego wyboru ścieżki, która nie krzywdzi innych istot, nie rani Natury i nie niszczy nas samych.

Światło jest symbolem naszej aspiracji ku empatii i ku najwyższej formie piękna, która rodzi się z Miłości. Cień nie jest naszym wrogiem, lecz nauczycielem. Wskazuje obszary, gdzie potrzebny jest rozwój. W Cieniu rodzą się dyskomfort i poczucie winy, które mają nas prowadzić ku przemianie. W pracy nad nim odnajdujemy szansę na wydobycie ukrytego Dobra i na pomnożenie go w świecie, w relacjach z innymi oraz w harmonii z Naturą.

Czy Ciemność (lub Cień) jest postrzegana jako zło, przeciwnik Słońca, czy po prostu jego naturalny brak? Czy istnieją demony lub istoty związane z Ciemnością?

W Solteizmie Ciemność nie jest postrzegana jako zło ani jako przeciwnik Słońca. Jest ona logiczną częścią jednej całości, która dopełnia Światło. Tak jak góra i dół, dzień i noc, czerń i biel, plus i minus – Ciemność i Jasność są ze sobą splecione w cyklu równowagi. Życie w zgodzie z zasadami Solteizmu oznacza pielgrzymkę ku Dobru, ku Światłu, lecz przy świadomości, że druga strona medalu istnieje i ma swoje znaczenie. Po nocy zawsze przychodzi dzień, a po burzy – spokój.

Nie przypisujemy Ciemności atrybutów Zła. Zło w naszym doświadczeniu nie jest bytem zewnętrznym ani mocą oddzieloną od Światła, lecz raczej brakiem Dobra – przestrzenią, która domaga się wypełnienia, rozwojem, który jeszcze nie nastąpił.

Ciemność może być dla nas miejscem wytchnienia, introspekcji, medytacji i kontemplacji. Możemy ją wypełnić świadomie: albo lękiem i stagnacją, albo ciszą, refleksją i mądrością. Symbolicznie pielgrzymujemy ku Światłu, ku Dobru, lecz bez tworzenia dualizmu Słońce–Ciemność.

Demony nie są dla nas istotami zewnętrznymi ani inkarnacją czystego zła. Powstają w nas samych, są naszymi lękami, traumami, przekonaniami, słabościami i blokadami. To one utrzymują nas na niskich wibracjach, dopóki nie staniemy z nimi twarzą w twarz. W stanach medytacyjnych, w praktykach duchowych i fizycznych, w rytuałach znanych wielu tradycjom świata, możemy spotkać nasze demony, rozpoznać je i przekroczyć, otwierając nowy rozdział w duchowym wzrastaniu.

Cień jest nauczycielem. To miejsce, w którym możemy głęboko zastanowić się nad sobą i spojrzeć z innej perspektywy. Uczy nas pokory i samopoznania. Demony bywają jedynie abstrakcjami, które sami tworzymy pod wpływem innych i własnych lęków. Kiedy jednak mamy odwagę im się przyjrzeć, Cień staje się bramą do przemiany, a to, co wydawało się mroczne, okazuje się drogą ku większemu Światłu.

Jak zorganizowany jest Kościół Wyznawców Słońca? Czy są kapłani, arcykapłani, wyrocznie? Jaki mają tytuł?

W skład ZW WS wchodzą:

- Przyjaciele Słońca, czyli świeccy wierni,
- Misjonarze świeccy, realizujący swoją misję w ramach Gmin Wyznaniowych ZW WS,
- Osoby duchowne (Luny i Solowie), sprawujący aktywną posługę duchowną.

Przyjaciele Słońca, Misjonarze świeccy i Osoby duchowne tworzą Gminy Wyznaniowe.

Delegaci Gmin Wyznaniowych (po dwóch z każdej GW) składają się na Zebranie Ogólne Wyznawców Słońca.

Trzech członków Zebrania Ogólnego stanowi Radę Pierwszych WS, a jeden z nich to Naczelny Pierwszy WS.

Ponadto są tworzone wspólnoty monastyczne posiadające Przełożonego wspólnoty monastycznej oraz członków duchowych i świeckich.

Czy wierni muszą witać wschód Słońca, czy żegnać zachód? Jakie gesty, modlitwy lub pieśni są częścią tych rytuałów?

Nasza duchowość wyrasta z pierwotnych instynktów i pradawnego Kultu Solarnego. Dlatego witamy Słońce jako cudowny początek nowego cyklu dnia, symbolizujący chwilę narodzin światła i nadziei. W ciągu dnia oddajemy cześć Naturze, zanurzając się w jej obecności: obejmując drzewa, rozmawiając z fauną i florą, odczuwając wdzięczność za każdy przejaw życia. Po zachodzie Słońca wchodzimy w objęcia nocy, jako innej, pięknej i tajemniczej części doby. Mrok nie niesie zagrożenia, lecz spokój i przestrzeń do refleksji. Kto zrozumie tę równowagę, odnajdzie bezpieczeństwo nawet w głębi lasu nocą – większe niż w zgiełku miasta.

W obszarze naszych podstawowych praktyk duchowych znajdują się: medytacja, modlitwa, kontemplacja, ruch, wdzięczność, uważność i doświadczenie. Nie jest to jednak zamknięty katalog. Każda dusza ma prawo poszukiwać praktyk najbardziej odpowiadających jej w danym czasie, bo nasza relacja z Absolutem jest zawsze osobista i intymna. Dlatego wszystko, co prowadzi ku Światłu, ku Miłości i Wewnętrznej Sile, może być praktyką solteistyczną.

Jako wspólnota dajemy inspiracje i narzędzia, aby każdy Wyznawca i Przyjaciel Słońca mógł rozwijać swoją własną ścieżkę. Nie nakładamy obowiązku codziennego witania wschodu czy żegnania zachodu. Praktyki te są możliwością, a nie przymusem. Można je przeżywać indywidualnie lub wspólnotowo, dzieląc się doświadczeniem i wzajemną inspiracją. Tak budujemy jedność w różnorodności – wspólnotę otwartą, a zarazem zakorzenioną w pradawnym rytmie Natury.

Jakie są oczekiwania Kościoła wobec wiernych w ich codziennym życiu? Czy Wyznawcy Słońca powinni pomagać innym, a jeśli tak, to w jaki sposób?

Działalność dobroczynna i pomocowa jest wpisana w nasz Statut i stanowi żywą praktykę Wyznawców Słońca. Jest ona nie tylko obowiązkiem formalnym, lecz przede wszystkim naturalnym owocem duchowości solteistycznej. Dobroczynność obejmuje ludzi, wszystkie żywe istoty oraz troskę o Naturę. Trzy filary naszej postawy wobec świata to: miłość do bliźnich, szacunek dla życia i ochrona planety.

Przyświeca nam idea „Jednego Świata". Jest to wspólnota całego istnienia, w której Wyznawcy Słońca niosą pomoc tam, gdzie jest potrzebna. Dobroczynność nie jest tylko aktem skierowanym na zewnątrz; jest także darem dla samego dawcy, gdyż wzmacnia jego Wewnętrzną Siłę, jest emanacją Miłości i otwiera drogę ku Kreatywności.

Jednocześnie Związek Wyznaniowy Wyznawców Słońca nie nakłada ciężkich oczekiwań na wiernych. Przyjaciele Słońca – świeccy członkowie naszej wspólnoty – sami decydują, jak głęboko chcą wejść na ścieżkę Solteizmu. Naszą rolą, jako osób duchownych, jest inspirować, szerzyć i wzmacniać przesłanie naszej wiary jako filozofii życia: w zgodzie z samym sobą, w szacunku do Natury i do innych istot.

Mówimy: „poprzez dzielenie – mnożymy". To nasza solteistyczna ekonomia ducha i życia. Każdy gest pomocy pomnaża dobro, które wraca do nas i do wspólnoty. To od każdego wiernego zależy, jak bardzo zechce się zaangażować w życie Gminy Wyznaniowej i jak przekształci swoją duchowość w czyny. Solteizm nie jest religią nakazu. Jest zaproszeniem do działania w harmonii z Energią Słońca, które daje życie i uczy, że im więcej dajemy, tym więcej otrzymujemy.

Czy istnieją okresy postu? Jakie są najważniejsze święta w roku liturgicznym? Jak wierni je obchodzą?

Post w Solteizmie jest rozumiany jako indywidualna praktyka duchowa. Nie określamy sztywnych ram czasowych ani obowiązków – kto pragnie pościć, niech pości, kto żywi się praną, niech żywi się praną. Każdy wybiera własną ścieżkę zgodnie z głosem serca i duszy, a wybór ten jest święty. Nie oceniamy i nie narzucamy „jednej prawdy", lecz inspirujemy się nawzajem swoją postawą i działaniami.

Solteista wie, że post może być narzędziem oczyszczenia, wyciszenia i zbliżenia do Boskiej Energii, ale nie stanowi on miary duchowości. Zachęcamy, by praktyki wymagające szczególnej wytrwałości podejmować roztropnie, z rozwagą i – w razie potrzeby – pod opieką profesjonalistów, aby troska o zdrowie była częścią drogi duchowej.

Najważniejsze święta w kalendarzu Wyznawców Słońca wynikają z rytmów Natury. W cyklu Solarnym są to Przesilenia i Równonoce, a w cyklu Lunarnym – Pełnie i Nowie. W tych momentach celebrujemy moc przemiany i równowagi w różnorodny sposób: poprzez medytację, kontemplację, śpiew, dźwięki czy mantry. Każdy wybiera formę najbliższą swojemu sercu: od wyciszenia aż po radosne, wspólnotowe świętowanie.

Święta solarne i lunarne przypominają nam, że życie jest cyklem i nieustannym stawaniem się. Wspólnota solteistów nie nakłada obowiązku ich obchodzenia, lecz daje przestrzeń do wspólnej kreacji, integracji i dzielenia się doświadczeniem. Każda celebracja jest okazją, by powrócić do harmonii z Naturą i ze Źródłem, by poczuć, że jesteśmy częścią rytmu kosmosu.

Czy jako wyznawca miałbym jakieś obowiązki? Coś co musiałbym regularnie robić? Chodzi mi o rzeczy porównując do Kościoła Katolickiego jak np. raz do roku spowiedź, chodzenie na msze w określone święta itp.

Związek Wyznaniowy Wyznawcy Słońca inspiruje, proponuje narzędzia i wsparcie oraz pomaga rozwijać i podtrzymywać Energię życiową i twórczą wszystkim swoim członkom i członkiniom.

W Solteizmie (Solarnym Panteizmie) Przyjaciel Słońca (członek świecki, który podpisał deklarację) nie ma narzuconych obowiązków duchowych. Sam reguluje swój rozwój, wybierając praktyki i ścieżki zgodnie z głosem serca. Nasza wspólnota nie wiąże się z przymusem, lecz z zaproszeniem do wzrastania. Przyjaciel Słońca może uczestniczyć w życiu duchowym Gminy, do której został przyjęty, a także brać udział w Zebraniu Ogólnym jako wolny słuchacz.

Jednakże, gdy ktoś zdecyduje się wejść głębiej w życie wspólnotowe – jako członek Gminy Wyznaniowej lub wspólnoty monastycznej – wówczas podejmuje także zobowiązania wobec tej wspólnoty. Obejmują one przestrzeganie jej regulaminów, realizację powierzonych zadań, udział w misji Wyznawców Słońca oraz wypełnianie postanowień naszego Statutu.

Wszystkich łączy jedno: podążanie ku trzem wartościom – Wewnętrznej Sile, Miłości i Kreatywności. To nie jest obowiązek, lecz Misja. Kto kroczy tą drogą, naturalnie przemienia swoje życie codzienne, wnosząc dobro, harmonię i piękno w świat. W tym właśnie przejawia się nasza odpowiedzialność i sens wspólnoty.